

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 46/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti HYDREX, s. r. o., Partizánska 1877, Hriňová, IČO 31 633 072, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a prokurista JUDr. Milan Gocník, LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 20 Cb 244/2010 z 1. októbra 2015, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 115/2016 z 26. októbra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 64/2017 z 29. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti HYDREX, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti HYDREX, s. r. o.,

Partizánska 1877, Hriňová, IČO 31 633 072 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 20 Cb 244/2010 z 1. októbra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Cob 115/2016 z 26. októbra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok „krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 64/2017 z 29. novembra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým tento potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania. Najvyšší súd dospel k záveru, že v podmienkach danej veci k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania ani podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ani podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP nedošlo. Preto najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

3. K obsahu ústavnej sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľka v minulosti už podala proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu identickú ústavnú sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. IV. ÚS 455/2018 z 15. augusta 2018, ktorou ústavnú sťažnosť odmietol. Ústavný súd tak nepovažuje na tomto mieste za potrebné rekapitulovať námietky sťažovateľky uvedené v prejednávanej ústavnej sťažnosti, ale odkazuje na svoje predchádzajúce uznesenie sp. zn. IV. ÚS 455/2018 z 15. augusta 2018 a tam uvedenú rekapituláciu sťažnostných námietok sťažovateľky.

3.1 Čo sa týka napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, sťažovateľka nad rámec námietok uvedených proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu uviedla, že podľa nej existuje príčinná súvislosť medzi postupom

dovolacieho súdu v konaní pred ním vedenom, jeho napadnutým uznesením a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže postup najvyššieho súdu v rozpore s platným a účinným zákonom možno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd sťažovateľky.

3.2 Sťažovateľka zastáva názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jej dovolanie, je nesprávne z dôvodu, že najvyšší súd nesprávne posúdil konanie všeobecných súdov (nevykonanie navrhovaných dôkazov) za dostatočnú ochranu práva sťažovateľky domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

3.3 Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky v napadnutom uznesení vôbec nevysporiadal s jej argumentáciou. Zároveň podľa nej najvyšší súd nesprávne posúdil ňou namietané „povrchné“ vyhodnotenie navrhovaných dôkazov zo strany všeobecných súdov ako dostatočné a nesprávne vyhodnotil procesný postup všeobecných súdov ako dostatočný.

4. Sťažovateľka navrhla vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil:

„Ústavný súd Slovenskej republiky určuje, že rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 1.10.2015, sp. zn. 20Cb/244/2010 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline, zo dňa 26.10.2016, sp. zn. 13Cob/115/2016 a Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.11.2018, sp. zn. 5Obdo/64/2017, boli porušené základné práva Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1. Ústavy Slovenskej Republiky a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.11.2018, sp. zn. 5Obdo/64/2017, rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 1.10.2015, sp. zn. 20Cb/244/2010 a rozsudok Krajského súdu v Žiline, zo dňa 26.10.2016, sp. zn. 13Cob/115/2016 zrušuje.“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

6. Bez potreby bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľky alebo citovania právnych záverov krajského súdu a okresného súdu uvedených

v napadnutých rozsudkoch alebo najvyššieho súdu uvedených v napadnutom uznesení je potrebné konštatovať, že ústavnú sťažnosť bolo nutné odmietnuť, a to z týchto dôvodov.

III.1 K namietanému porušeniu ústavných práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu

7. Čo sa týka napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd upozorňuje, že ústavný súd už v minulosti rozhodoval o možnom porušení ústavných práv sťažovateľky na podklade identickej ústavnej sťažnosti sťažovateľky proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. IV. ÚS 455/2018 z 15. augusta 2018 o odmietnutí tejto identickej ústavnej sťažnosti.

7.1 V tejto časti ústavnej sťažnosti je tak vec sťažovateľky právoplatne rozhodnutá ústavným súdom a je potrebné ju pre prekážku rei iudicatae odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.2 K namietanému porušeniu ústavných práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu

8. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

8.1 V rámci rozhodovania o otázke prípustnosti dovolania sťažovateľky vzhľadom na jej námietky a uplatnené dovolacie dôvody najvyšší súd riadne aplikoval právne normy vzťahujúce sa na právny stav sťažovateľkinej veci, prípustnosť dovolania vzhľadom na právny stav veci interpretoval a aplikoval zákonným a ústavným spôsobom, ktorý sa neprieči textu a duchu Civilného sporového poriadku. Závery najvyššieho súdu majú svoj

základ v texte zákona a nijak nevybočujú z rámca zákonnej a ústavnej interpretácie príslušných právnych noriem.

8.2 Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil v postupe a v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú z už popísaných dôvodov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2020

Ľuboš Szigeti
predseda senátu